

בראתי יצר הרע ובראתי

תורה תבלין

A Sha'arei Tefillah Publication
29 Parker Blvd. Monsey, NY 10952

שבת קודש פרשת ויגש
DECEMBER 26, 1998 ט' טבת תשנ"ט

לכל זמן ועת

4: 34 - שקיעה/יום השבת	4: 15 - הדלקת נרות
5: 24 - צאת הכוכבים/מעריב	9: 03 - זמן קריאת שמע/מ"א
5: 46 - לשיטת רבינו תם	9: 39 - זמן קריאת שמע/גר"א

מדעת עליון

ויפל על צוארי בנימין אחיו ויבך ובנימין בכה על צואריו וגו' (מה-יד)
לכאורה הבכיה הזו טעון ביאור - כמפרש"י שיוסף בכה על ה' מקדשות
בחלקו של בנימין שנחרבו, ובנימין בכה על משכן שילה בחלקו של יוסף
שנחרב - שלמה בכו על החורבנות דוקא בשעה זו שנפגש יוסף עם בנימין?
ולולא דמסתפינא, כתב הגמון"ר אליהו מאיר בלאך זצ"ל בס' פניני דעת,
שמכיון שכת' "ולא יכול יוסף להתאפק", רואים אנו שיוסף השתדל להתאפק
להמשיך את המצב של עינוי לאחיו - אם מפאת ליתן להם מקום לחזור
בתשובה ולמרק חטאם, או כמשפ' הגאון זצוק"ל להסיר המחיצה המבדלת
בינו לבין אחיו. ועכ"פ י"ל כי הפרוד בין שבט יוסף ליהודה, ואח"כ החורבנות
שבאו על עם ישראל, באו מהשתלשלות ותוצאות החטא ההוא. וחשב יוסף
שאילו היה מוסיף לעמוד במצב של העינוי לאחיו, היה אפשר להציל מזה
הפורעניות. ולכן כשלא היה יכול להתאפק, התעורר בבכי על שלא עלה בידו
למרק את החטא ולאחזה את הפירוד, כי בחשבונותיהם של שבטי ק-ה נכללו
עניינים גבוהים ורמים שרשומם היה ניכר לדורי דורות, ובכו על בתי המקדש
שעתידין ליחרב.

ויגדו לו לאמר עוד יוסף חי וכי הוא מושל בכל ארץ מצרים וגו' (מה-כו)
נראה שנתכוונו בבשורה זו להודיע ליעקב שיוסף חי חיים הקרויים בפיו
"חיים" - דהיינו שומר תורה, שנא' "ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כולכם"

וינשק לכל אחיו ויבך עליהם ואחרי כן דברו אחיו אתו וגו' (מה-טו)

It is apparent that Yosef Hatzaddik cried alot. We find in Parshas Miketz (מב-כד) "ויסב מעליהם ויבך" - *And he turned from them and he cried.* - *"Inchamro Rachmim El Achiv VYבקsh Lebkot VYba Hachdara VYbch Shema."* His compassion for his brother had been stirred and he wanted to weep; and he went into his room and he wept. In this week's Parshah, too, we find a number of occurrences where Yosef cried: "ויתן את קולו בבכי" - *He gave forth his voice and cried,* וינשק לכל אחיו וינשק לכל אחיו - *He fell on his Brother Binyomin's shoulder and cried.....And he kissed his brothers and wept upon them.*

R' Zalman Sorotzkin ZT"L embraces this theme: Whoever suffers much in his lifetime tends to cry easily even in times of peace and prominence. Yosef's brothers never experienced suffering and therefore never cried even when events called for this appropriate reaction. On the other hand, Yosef Hatzaddik's ability to cry, even for others, made him deserving of greatness. -

הלכה ברורה בענין הלכות שבת

Previously, we discussed the laws pertaining to wearing clothing outdoors in a רשות הרבים on Shabbos. Let us now discuss the laws pertaining to items that are not considered clothing in the strict sense, but are nevertheless commonly worn by people. There are three categories of non-clothing items that may be worn outdoors on Shabbos:

1) Items of jewelry - ornaments, etc., 2) Medical items - bandages, eyeglasses, etc., 3) Articles that are worn permanently.

In contrast to genuine clothing, which may be worn for any purpose, these articles may be worn only when they actually serve their intended purpose. Thus, jewelry may be worn only in a fashion in which it adorns the wearer, medical items only if they provide an actual medical need, and permanently worn items only if they serve the body in some manner.

SPECIAL THANKS TO

MR. AND MRS. HESHY SCHLOSSER
FOR SPONSORING THIS ISSUE

For information, sponsorship or dedications, call 914-362-4380.

excitedly reported this to the Rosh Yeshiva, who reacted to the news by lowering his head and immersing himself in his thoughts.

As the two disembarked from the train, the large crowd immediately broke out in lively singing and clapping. R' Yehudah Zev turned to his Talmid and said, "Take a look and see what they have done for you!"

"Why does the Rosh Yeshiva think that all this honor is for me?" responded the Talmid, "Surely the people are doing all this L'Kavod the Rosh Yeshiva, not for me."

In all seriousness, R' Yehudah Zev pointed into the crowd, indicating a large sign that the well-wishers had displayed, holding it high above their heads. "But don't you see, my dear Talmid," replied the Rosh Yeshiva, in a voice full of love and humility, "The sign says clearly 'ברוכים הבאים' - in the plural. Had they only meant to welcome me, it would have just said 'ברוך הבא' - in the singular!"

TORAH GEMS

והיה כראותו כי אין הנער ומת וכו' (מד-לא)

In the Parshah we find that Binyomin had 10 sons. This being the case, why did Yehudah only relate the pain and sorrow that Yaakov, his father, would have were he to lose his youngest child, but not mention the grief that Binyomin's 10 children would experience because of their father's absence?

The "**Kutzker**", R' **Menachem Mendel ZT"L** shows this as an example of how we find that parents tend to have more compassion for their children than the children have for their parents. "One father could support 10 children, but 10 children cannot support one father."

R' **Meir Yechiel Halevi of Ostrovtsa ZT"L** gives the following explanation: A parent's love and devotion for a child is inherited from birth, and this unique heritage has been handed down from generation to generation starting from Adam Harishon, the first man. However, Adam Harishon himself, did not know of the compassion a child has for his parents, since he had no parents and had never experienced these feelings to pass on to his children.

כולכם היום". והוסיפו שגם יוסף מושל בכל ארץ מצרים ומ"מ לא היה בזה כדי לפגום בחיי התורה שלו.

וביאר עוד מו"ר משה שטרנבוך שליט"א בס' טעם ודעת עפ"י משפ' הגר"א זצ"ל דשונה מלך ממושל, שמלך מולך ברצון העם, אבל מושל היינו שכופה עליהם שלטונו שלא ברצונם. וזהו דאמר' "כי לה' המלוכה ומושל בגוים" - שמלך, הוא ית', על בית ישראל שמקבלים עליהם ברצונם עול מלכות שמים, אבל בגוים הוא מושל, שאין רצונם בכך, ובעתיד לבוא "והיתה לה' המלוכה. והיה ה' למלך על כל הארץ וכו' " - שגם העמים כולם יכירו אותו ויקבלו מלכותו ברצון.

והנה יעקב אבינו חשש שמא יוסף נוהג במצרים כמלך, שנוהג כדרכי העכו"ם ומדבר בשפתם ומתלבש בלבושם כדי למצוא חן בעיני מצרים (וכמו המשכילים בזמנינו), וכששמע שיוסף אינו כמלך אלא מושל בהם - היינו שכופה שלטונו עליהם והם באמת אינם רוצים בו מפני שאינו כמותם, אזי נחה דעתו של יעקב אבינו ע"ה - "ותחי רוח יעקב אביהם".

מעשה אבות....סימן לבנים

והגדתם לאבי את כל כבודי במצרים ואת כל אשר ראיתם וכו' (מה-יג)

The Possuk tells us that Yosef wanted his brothers to explain and describe to their father all the greatness that was attributed to himself, the viceroy of Egypt. In reality, says the **Apter Rov, R' Avrohom Yehoshua Heshel ZT"L**, Yosef was not showing off at all, rather in his humility, he was claiming that all the honor and Kavod that was awarded him in Egypt, was only due to the fact that he was the son of his great and holy father, Yaakov Avinu.

In a similar vein, the story is told of the **Manchester Rosh Yeshiva, R' Yehudah Zev Segal ZT"L**, who was returning from his annual summer rest at a European hotel in the Austrian mountainside. As was his custom, he traveled with one of his close Talmidim and together they flew to London, where from there they boarded a train bound for Manchester.

As the train pulled into the Manchester station, the Talmid opened up the curtains and looked outside. He saw a huge assemblage of Bnei Torah standing about waiting to welcome back the Rosh Yeshiva. The Talmid